

De regen op de dennen

Vertaling Jolanda Bloemen

Wees stil. De mensenwoorden
die je spreekt kan ik
op de drempel van het bos
niet horen; ik hoor
de nieuwe woorden slechts
die bladeren en druppels spreken
ver weg.

Luister. Het regent
uit gindse wolken.

Regen op de tamarisken
die dor zijn en zilt,
regen op de pijnbomen
vol schilfers,
regen op de goddelijke
mirte,

op de lichtende brem
met bloemen overladen,
op de geurende bessen
van de dichte jenever,
regen op onze gezichten
die één zijn met het bos,
regen op onze naakte
handen,
op ons licht
gewaad,
op de zuivere gedachten
die ontspringen aan

de nieuwgeboren ziel,
op de schone waan
die gisteren
jou bedroog, nu mij bedriegt,
o Hermione.

Hoor je? De regen valt
op het eenzaam
groen,
met gekletter,
luider of zachter
gespetter,
al naar de dichtheid
van het loof.

Luister, op het gewezen
komt antwoord
in het zingen
van de krekels,
hen maakt het gewezen
niet bevreesd,
noch de asgrauwe hemel.

Dat is de klank
van de pijnboom,
erdoorheen
klinkt de stem
van jenever en mirte
alle instrumenten
worden bespeeld.

Weggezonken
zijn we in de geest
van het bos,

boomwezens;
en je gezicht is dronken,
week van de regen,
als het mos,
je lokken ruiken
als de heldere brem,
o aards wezen
dat de naam draagt
Hermione.

Luister, luister. Het akkoord
van de krekels in de lucht
wordt zwakker
onder het gewezen
dat zwelt;
een lied klinkt op,
heser en van ver,
uit het duister
van de vochtige schaduw.

Schor, steeds heser,
steeds verder
en het sterft weg.

Een noot trilt na
en huivert,
klinkt nogmaals en sterft weg.

De stem van de zee is niet te horen.

Hoorbaar is nu
hoe het klettert
op alle blaren,
het is een zilveren regen
die zuivert,

gekletter,
luider of zachter
al naar de dichtheid
van het loof.

Luister.

Stil

is de dochter van de lucht;
maar de dochter
van de modder,
de kikvors,
zingt in de diepe schaduw.

waar, o waar!

En op je wimpers valt regen,
Hermione.

Regen op je zwarte wimpers,
alsof je weent,
maar van geluk;
groen licht je op,
de kleur van boomschors.

Wij laven ons
aan deze frisse geur,
het hart is als een gave
vrucht,
je ogen lijken
bronnen in een veld,
je tanden blinken
blank als amandelen.

We lopen door de struiken,
nu eens getwee,
dan weer alleen

(en de groene kracht
striemt onze benen,
belemmert ons het gaan)
waarheen, o waarheen!
Regen op onze gezichten,
die één zijn met het bos,
regen op onze naakte
handen,
op ons licht gewaad,
op de zuivere gedachten
die ontspringen aan
de nieuwgeboren ziel,
op de schone waan
die gisteren
mij bedroog, nu jou bedriegt,
o Hermione